

Oversettelse av Facebookpost av Antoine Girard – 29.juni 2019

Opprinnelig post: <https://www.facebook.com/antoinegirardfly/posts/1157797367753488>

Utblåsning

Jeg landet på toppen av Mont Blanc (4810m), på taket av Europa, med mange venner og som en del av paraglidningfamilien! En stor dag som for meg ble ødelagt av et antall ansvarsløse mennesker, det var stressende å se dem risikere livet på denne måten.

Alt for få flygere var bevisst risikoen, og det var et sant mirakel at det bare var en omkom (som allerede er en for mye)

Jeg har en viss erfaring på grunn av min bakgrunn med paraglidning i store høyder samt alpinisme. Jeg har lært mye under de forskjellige ekspedisjonene mine.

Dette er det som virkelig skremte meg:

Det første problemet er hypoksi, du føler deg fort supermann og evner til å tenke klart er redusert (litt som alkohol). Evnen til å ta fornuftige beslutninger er veldig sterkt endret. Resultat: Landingene var katastrofale. Jeg snakker ikke om de som lagde seg kratere når de landet i snøen på de toppflaten, medvindslandningene eller til og med det som rullet som en ball i de flate områdene. Jeg snakker kun om de som virkelig satte seg i fare, de som bommet på landingen på toppen og som i stedet for å lete etter termikken som gikk opp til 5500m for deretter å prøve å lande igjen, trygt, tok beslutningen om å lande for enhver pris! Følgelig krasjlandet de på 10, 30 eller 50 meter eller 100 meter under toppen blant bresprekker, i bratt terreng, uten utstyr eller alpin erfaring! De reddet livet bare fordi snøen var spesielt myk og forhindret derfor at de gled. Noen centimeter mindre med snø eller hardere snø, og alle ville være døde! Snøen var perfekt, men det var det ikke mulig å vite på forhånd. Mange ble mer eller mindre paralyisert når de først hadde landet, ute av stand til å bevege seg eller klatre opp uten å risikere å falle utfor skråningen. Heldigvis var guider på toppen og de brukte flere timer med å utføre redninger med risiko for eget liv.

Jeg stiller ikke spørsmål ved de som var lure nok til å lande 50 m lavere nede på sørtoppen som var trygt i dag.

Bildet taler for seg selv ...

Denne gangen slapp mange unna å med å topplande for enhver pris, det er ikke vanlig i fjellet.

Når du vel hadde landet, trengte du fremdeles å kunne ta av igjen! Jeg tror ikke mer enn kanskje 50% av flygerne hadde tenkt igjennom utfordringene med å ta av på nesten 5000 meter. Det er vanskelig å løpe på 5000 m og enda vanskeligere i myk snø.

For å få klare dette, er det nødvendig å være tilstrekkelig teknisk dyktig innen paraglidning og med utstyr som er egnet (lettvektsvinge og -seletøy som gjør det mulig å løpe raskere) og sørge for å ha materiell og ha kompetanse til å gå kunne ned igjen (om man ikke lykkes så starte – min anmerkning).

Startfasen var kritisk for mange flygere, mange trengte hjelp for å komme av bakken og andre slapp bare på mirakuløst vis når de kastet seg utfor. Jeg snakker ikke om de som prøvde 2 eller 3 ganger på en trygg måte, men de som kastet seg utfor uten noen kontroll. Jeg så flere med vingen helt på

skjeve kaste seg utfor kanten... Igjen var det guidene som har begrenset skaden ved å gå å hente de hodeløse, og frivillige på start som har gjort sitt beste for å hjelpe dem å starte.

Ikke la deg lure av bildene, det betryggende aspektet er at flertallet av flygerne enten var forberedt med tilstrekkelig utstyr eller hadde en margin så de var trygge. Ingen av flygerne vi så i badetøfler og shorts på toppen fløy i dette utstyret! Dette var i seletøyet med et mål å ta det frem på toppen for å ta bilder for å fordømme global oppvarming! (Vanskelig å få plass til parasollen og håndkleet i seletøyet!)

Flertallet av flygere hadde det nødvendige nivået eller utstyret, men en god tredjedel hadde ingenting å gjøre på toppen av Mont Blanc, og fremfor alt for mange flygere var ikke klar over den reelle risikoen. Utfallet er nesten flott i forhold til hva som kunne ha skjedd, bare en dødsulykke. Men det er en ulykke med for mye, som gjør meg svært trist. Konsekvensene av dagen kunne ha vært mye tyngre.

Jeg er imot alle forbud, og derfor kan jeg ikke støtte forbud å lande på tippen av Mont Blanc ... Jeg foretrekker at alle er bevisst sitt personlige ansvar. Men for å være oppriktig, når jeg ser uvitenheten til så mange flygere er jeg redd, og jeg forstår dette forbudet. Det er trist å bli nektet en så vakker ting på grunn av et mindretall flygere. Kanskje vi må jobbe mer med forebygging? Jeg vet ikke, men at så mange flygere ville lande på toppen for enhver pris gir meg frysninger på ryggen.

På min siste ekspedisjon, der jeg flyr over Aconcagua (6962m), ville jeg lande på toppen. Jeg gjorde det ikke fordi jeg syntes sikkerhetsmarginen var for liten. Toppen stor, flat og man kan starte i alle retninger. Sammenlignet med hva mange flygere på Mont Blanc hadde, hadde jeg en mer enn god nok margin! Men skal vi risikere livet for vårt ego? Det er virkelig egoistisk! Hva med å tenke på redningsmenn som også løper en stor risiko, eller familien som vil få uopprettelige sår?

Denne dagen som kunne ha vært ren nytelse og en paraglidingfest ble ødelagt av oppførselen til for mange flygere. Beklager, men jeg føler meg forpliktet til å si fra.

Jeg vil prøve å glemme alt dette og fortsette å poste vakre bilder av denne dagen for det var tross alt en magisk dag for øynene.

Mange venner og flygere som er ukjente for meg har latt være å lande og har visst å lytte, det er de som gjorde rett, det er de som blir gamle flygere en dag. Andre ble stresset på toppen bare fordi de kjente risikoen, denne bevisstheten hjelper en ofte å holde seg i live. Det er denne sjeldne oppførselen som har beroliget meg litt med at ikke alle mennesker bare er drevet av egoet. I alle fall ikke alle!

Ønsker alle fine flyturer